

Cristina Aragüés

► **Jaume Moreno**, actor i músic del duet País de Xauxa

"Els nens i les nenes són sempre un públic més crític i més difícil que els adults"

Ara fa tres anys que el Jaume i la Carmina van descobrir el món de la xauxa. Allà un vell mariner els explica contes, llegendes i rondalles dels llocs més insospitats de la Terra i els seus voltants. Històries increïbles de temps fantàstics i contes de somni capten l'atenció del públic més exigent.

Diari d'Andorra: Què és el País de Xauxa?

Jaume Moreno: És un món imaginari on tot funciona al revés. Les pedres de terra són panets i llonguets; pels rierols flueix llet descremada; les fulles dels arbres quan cauen es converteixen en monedes d'or... El País de Xauxa és tot això i més.

Dd'A: Els nostres contes i llegendes favorits reflecteixen algun tipus de manca?

J. M.: De fet, si estem realitzant aquesta classe d'espectacle és perquè veiem que en aquest sentit hi ha un buit en l'oferta per als nens. Qualsevol serveix per agafar una guitarra i fer donar voltes als nois. Nosaltres fem un tipus d'espectacle diferent.

Dd'A: Quina és la diferència que hi pot haver?

J. M.: Oferim un ambient més tranquil de contes i rondalles en els quals es barregen la música i el teatre. El nostre espectacle és vàlid per a totes les edats, des dels tres fins als noranta anys.

Dd'A: Els nois i les noies d'uns tretze anys no estarien més a prop de les Spice

PEP IGLESIAS

Girls que no pas de vosaltres?

J. M.: És cert. Abans un animador podia anar a un col·legi i fer espectacle per a tota l'escola primària. Ara no. A partir dels deu o onze anys, demanen grups de música actual, com els Sopa de Cabra, perquè veuen els de disset que escolten això. Aquesta edat és difícil i el que està passant és producte de la societat en què

vivim.

Dd'A: La gent que us dediqueu a l'espectacle infantil com rebeu notícies com les de Japó, on més de set-cents nens van haver de ser atesos per una mena d'epilèpsia que els van provocar els efectes lluminosos d'uns dibuixos animats?

J. M.: Això és una bestiesa.

Dd'A: Com afecten les noves tecnolo-

gies a l'univers lúdic dels nens?

J. M.: A mi també m'agraden molt els ordinadors, per exemple, i crec que les noves tecnologies i els multimèdia són molt positius per al nostre desenvolupament. Però s'ha d'aprendre a diferenciar i seleccionar sota uns criteris. En definitiva, hem d'ensenyar els nens i les nenes a ser crítics. Aquí juguen un paper clau els pares, la família i l'escola. Més que prohibir o alertar contra les coses, hem d'aconseguir educar perquè els nens tinguin les eines suficients per tal d'arribar a fer crítica.

Dd'A: Estem a les portes de Nadal. Quina joguina recomanaries per a un infant?

J. M.: Un conte, que n'hi ha moltíssims, o, fins i tot, un vídeo que expliqui històries per a nens.

Dd'A: Mantenir-se en el món de l'espectacle amb un tipus d'oferta com la vostra és difícil?

J. M.: No t'ho creguis. Tant la mainada com els pares valoren molt aquesta classe d'espectacle que els ofereix alguna cosa més. Si haguéssim vist en algun moment que el nostre xou no funcionava, haguéssim plegat ja fa temps. Afortunadament no és així i ahir mateix estàvem a Girona, dins un pavelló amb més de mil quatre-cents nens.

Dd'A: Com es capta l'atenció de tants nens alhora?

J. M.: És molt fàcil i en el fons, tant a petits com a grans, a tothom ens agrada que ens expliquin contes, rondalles. Em penso que és una cosa que no passarà mai, insisteixo, mai de moda.

Dd'A: Com es guanya la confiança d'un nen?

J. M.: Sent tan simple com es pugui i molt natural. Els nens s'ho passen bé si tu t'ho passes bé.